

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 346

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 aprilie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 120 din 1 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă	2-5		
ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
29. — Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile			
		agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu-Șișești”	5-7
		319. — Hotărâre pentru modificarea art. 15 din Hotărârea Guvernului nr. 168/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății...	7
		327. — Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2005, pentru înlăturarea unor efecte ale calamităților naturale produse în județul Buzău	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 120
din 1 martie 2005****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2
și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ana Neagu în Dosarul nr. 1.846/2004 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Invocă în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 244 din 17 septembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 15 octombrie 2002, și Decizia nr. 196 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 13 iunie 2003, arătând că motivele pentru care excepția de neconstituționalitate a fost respinsă își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.846/2004, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ana Neagu.

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât instituie un regim discriminatoriu, permițând instanței de judecată ascultarea judecătorului recuzat numai atunci când aceasta găsește de cuviință. Arată că părțile sunt obligate să își motiveze cererile de recuzare, însă judecătorii nu sunt obligați să răspundă cu privire la cele petrecute în sala de judecată și cu privire la motivele ce au dus la judecarea lor, creându-se astfel un tratament diferențiat fără o justificare legală.

Apreciază că dispozițiile art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă încalcă și prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece etapa orală și contradictorie a judecății dispăre cu desăvârșire, părțile nemaiputând să-și

susțină punctul de vedere cu privire la o cerere pe care au formulat-o. Consideră că dispăre și caracterul echitabil al judecății, în momentul în care judecătorul recuzat poate fi prezent la judecarea cererii de recuzare, dar părții i se interzice acest lucru. Arată că dispozițiile de lege amintite mai sus contravin și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Consideră că dispozițiile art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă încalcă și dreptul la apărare, întrucât partea, neputând fi prezentă la soluționarea cererii de recuzare, nu își poate susține punctul de vedere în fața instanței. Aceleași dispoziții de lege reprezintă restrângeri ale tuturor drepturilor amintite, încălcând prevederile art. 53 din Constituție și pe cele ale art. 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 31 alin. 2 din Codul de procedură civilă, apreciază că acestea încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală. Arată în acest sens că nu există nici o rațiune pentru care una sau alta dintre probe, în speță interogatoriul, să fie exclusă cu desăvârșire, cu atât mai mult cu cât nu întotdeauna părțile pot dovedi veridicitatea cazurilor de recuzare prin intermediul altor mijloace de probă. Apreciază că de cele mai multe ori consemnările din caietul grefierului de ședință reprezintă un rezumat al celor discutate și pot scăpa aspecte esențiale în dovedirea motivelor de recuzare. Arată că interzicerea administrării probei cu interogatoriul judecătorului încalcă și dispozițiile art. 53 din Constituție și pe cele ale art. 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Referitor la prevederile art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, consideră că acestea încalcă dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, precum și pe cele ale art. 13, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Arată în acest sens că, în condițiile în care încheierea prin care s-a respins cererea de recuzare nu poate fi atacată decât o dată cu fondul, în cazul în care această încheiere a fost pronunțată în faza recursului, ea nu mai poate fi atacată prin nici o cale ordinară, îngrădindu-se astfel dreptul părții la un proces echitabil, precum și accesul liber la justiție.

Judecătoria Sectorului 2 București arată că instanța de judecată aplică dispozițiile legale și apreciază asupra oportunității unei anume măsuri, în speță aceea de a asculta punctul de vedere al judecătorului recuzat, iar posibilitatea de a aprecia nu poate fi considerată drept o discriminare. Mai arată că cerința legiuitorului de a obliga partea să își motiveze cererea prin care sesizează instanța este firească, întrucât, în sens contrar, instanța nu ar avea asupra a ce să se pronunțe și tocmai pentru că punctul de

vedere al părții este expus în cererea de recuzare, uneori, în funcție de motivele de recuzare invocate, se apreciază necesitatea ascultării sau nu a punctului de vedere al judecătorului recuzat. Constată că în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic în ceea ce privește aplicarea unei măsuri, indiferent de natura ei.

Arată că dispozițiile art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu încalcă dreptul părții de a se adresa liber justiției atâta vreme cât aceasta are posibilitatea să indice, conform art. 29 din același cod, motivele de recuzare și, eventual, probele solicitate pentru dovedirea acestor motive.

În ceea ce privește faptul că partea nu poate fi prezentă la judecată, iar judecătorul recuzat poate fi ascultat, apreciază că nu se creează un tratament diferențiat, partea având posibilitatea, fără nici un fel de îngrădire, să-și motiveze pe larg cererea de recuzare, iar judecătorul poate fi ascultat doar cu privire la motivele de recuzare.

Constată că motivele de recuzare pot fi dovedite prin înscrisuri, început de dovadă scrisă, completate cu declarații de martori ori prin declarații de martori, legea interzicând proba cu interogatoriu, dar acest fapt nu încalcă dreptul la apărare sau dreptul la un proces echitabil atâta vreme cât partea este obligată să-și motiveze cererea, iar judecătorul poate fi ascultat cu privire la motivele de recuzare.

Apreciază că nu poate fi primită susținerea pârâtului în sensul că nu există posibilitatea redării integrale și fidele a dezbaterilor ce au loc în sală, întrucât este de principiu că notele grefierului reflectă fidel susținerile părților și dezbaterile ce au loc în sala de judecată.

Arată că, în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, nu constituie o restrângere a exercitiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă în detrimentul altor titulari de drepturi în egală măsură ocrotite.

În concluzie, instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul consideră că egalitatea în fața legii se apreciază prin aplicarea aceluiași tratament juridic persoanelor care se află în situații identice. Or, în susținerea excepției, încălcarea principiului egalității de tratament se apreciază prin discriminarea existentă între judecătorul care nu este obligat să răspundă cu privire la cererea de recuzare și părțile care sunt obligate să-și motiveze cererea de recuzare.

Arată că cererea de recuzare nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o

procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecății, iar nu împiedicarea accesului liber la justiție. Tocmai în considerarea acestui principiu constituțional legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai o dată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, ca și de aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse nici unei căi de atac.

Constată că dispozițiile art. 34 alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, precum și că în jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat în mod constant că accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate instanțele judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece acestea sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care, în considerarea unor situații speciale, poate institui reguli speciale.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Constituție, arată că judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii, ci instanța pronunță în ședință publică o încheiere asupra recuzării. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri.

Consideră că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu sunt incidente în cauză, întrucât ne aflăm în prezența reglementării procedurii de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecății.

În concluzie, Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă nu aduc atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât se aplică tuturor persoanelor fizice aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

Constată că prevederile de lege criticate nu încalcă principiul liberului acces la justiție, respectiv dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, deoarece judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Apreciază că, prin reglementarea procedurii de soluționare a cererii de recuzare, legiuitorul a urmărit să împiedice tergiversarea cauzelor civile, asigurând soluționarea acestora într-un termen rezonabil.

Arată că, din coroborarea dispozițiilor art. 24 cu cele ale art. 128 și ale art. 126 alin. (2) din Constituție, rezultă că reglementarea prin textele de lege criticate a unei proceduri speciale referitoare la recuzare nu este contrară dreptului la apărare. În același timp apreciază că dispozițiile criticate nu pun în discuție nici restrângerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți.

În concluzie, Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 31 alin. 1 și 2: *„Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat numai dacă găsește de cuviință.*

Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.”

— Art. 34 alin. 2: *„Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai o dată cu fondul.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 24 alin. (1) și art. 53 din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1) și (2): *„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.”

— Art. 21 alin. (1), (2) și (3): *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.”

— Art. 24 alin. (1): *„Dreptul la apărare este garantat.”*

— Art. 53: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

De asemenea, autorul excepției consideră că se încalcă și prevederile art. 6 paragraful 1, art. 13, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care au următorul conținut:

— Art. 6 paragraful 1: *„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun,*

sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.”

— Art. 13: *„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”*

— Art. 17: *„Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de această convenție.”*

— Art. 18: *„Restricțiile care, potrivit prezentei convenții, sunt aduse respectivelor drepturi și libertăți nu pot fi aplicate decât în scopul pentru care ele au fost prevăzute.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează a fi respinsă pentru următoarele considerente:

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la dispozițiile legale criticate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, precum și la prevederile art. 6 paragraful 1, art. 13, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin Decizia nr. 11 din 18 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 22 februarie 2005. Cu acel prilej Curtea Constituțională a constatat că, prin reglementarea dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a cererii de recuzare, întrucât judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca o dată cu fondul, instanța superioară de fond urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă. În jurisprudența sa, Curtea a statuat în mod constant că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, reglementarea procedurii de judecată, care include și sistemul probator, este de competența exclusivă a legiuitorului.

De asemenea, Curtea a constatat că cererea de recuzare nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este asigurarea desfășurării normale a judecății, astfel încât nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă față de prevederile art. 21 din Constituție. Tocmai în considerarea principiului liberului acces la justiție legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai o dată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, precum și de aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse nici unei căi de atac.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2), precum și ale art. 53 din Constituție, Curtea a constatat că, prin dispozițiile legale criticate, legiuitorul nu a instituit un tratament discriminatoriu, ci un

regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite.

În același timp Curtea a reținut că dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate nu contravin nici art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acestea se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, el nefiind aplicabil unei proceduri derivate, cu caracter derogatoriu, astfel cum este recuzarea.

De asemenea, Curtea a constatat că, întrucât dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 21 din Constituție, care consacră accesul liber la justiție, și nici celor ale art. 24 din Legea fundamentală,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ana Neagu în Dosarul nr. 1.846/2004 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”

Având în vedere necesitatea salvării fondului genetic național de animale de blană, existent în cadrul Stațiunii de Cercetare și Producție pentru Animale de Blană Târgu Mureș, prin preluarea în structura Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, cât și a deblocării conturilor bancare ale unităților de cercetare-dezvoltare, în vederea efectuării lucrărilor agricole de primăvară necesare realizării programului de multiplicare a semințelor și materialului săditor din categorii biologice superioare, precum și a obținerii furajelor necesare pentru animalele de rasă,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 29 mai 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Alineatul (1) al articolului 7 va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Unitățile de cercetare-dezvoltare prevăzute în anexa nr. 1 b) și la nr. crt. 4 din anexa nr. 5, inclusiv sectorul de cercetare cu suprafața și baza materială

care garantează dreptul la apărare, nu poate fi primită nici critica autorului excepției potrivit căreia modul de soluționare a cererii de recuzare determină o restrângere nejustificată a accesului liber la justiție și a dreptului la apărare, aducându-se astfel atingere art. 13, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât excepția de neconstituționalitate invocată urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

aferente de la Institutul de Cercetare și Inginerie Tehnologică pentru Irigații și Drenaje Băneasa Giurgiu, se reorganizează ca institute naționale de cercetare-dezvoltare în subordinea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale și în coordonarea științifică a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură «Gheorghe Ionescu-Șișești». Unitățile de cercetare-dezvoltare prevăzute în anexa nr. 1a) la nr. crt. 1, 2 și 9 se reorganizează ca institute naționale de cercetare-dezvoltare în coordonarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură «Gheorghe Ionescu-Șișești», prin derogare de la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 57/2002, aprobată cu modificări și completări prin

Legea nr. 324/2003, cu modificările ulterioare. Unitățile de cercetare-dezvoltare prevăzute în anexa nr. 1 a), cu excepția celor de la nr. crt. 1, 2 și 9, în anexa nr. 2 și în anexa nr. 5 la nr. crt. 2 și 3 se reorganizează ca institute, centre și stațiuni de cercetare-dezvoltare organizate ca instituții publice, cu personalitate juridică, în subordinea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură «Gheorghe Ionescu-Șișești». Unitățile de cercetare-dezvoltare prevăzute în anexa nr. 1 a), cu excepția celor de la nr. crt. 1, 2 și 9, și în anexa nr. 5, cu excepția celor de la nr. crt. 1 și 4, vor putea fi organizate, după obținerea acreditării, ca institute naționale de cercetare-dezvoltare în coordonarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură «Gheorghe Ionescu-Șișești», prin derogare de la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 57/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările ulterioare. Societățile comerciale prevăzute în anexa nr. 5 se reorganizează potrivit hotărârii adunării generale a acționarilor, pe baza structurii și a patrimoniului existente la data de 31 decembrie 2004. Unitățile de cercetare-dezvoltare prevăzute în anexa nr. 3 se reorganizează în societăți comerciale. Stațiunile de cercetare-dezvoltare și fermele Istrița și Stoenesti, prevăzute în anexa nr. 4, se preiau în cadrul instituțiilor de învățământ superior agricol de stat. Societatea Comercială «Stațiunea de Cercetare și Producție pentru Animale de Blănă» — S.A. Târgu Mureș, prevăzută la nr. crt. 1 din anexa nr. 5, se reorganizează potrivit hotărârii adunării generale a acționarilor, pe baza structurii și a patrimoniului existente la data de 31 decembrie 2004, în stațiune de cercetare-dezvoltare, unitate fără personalitate juridică, în structura Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și în coordonarea științifică a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură «Gheorghe Ionescu Șișești».

2. Articolul 22³ va avea următorul cuprins:

„Art. 22³. — Suprafețele de teren trecute, potrivit Legii nr. 147/2004, în administrarea institutelor, unităților, centrelor, stațiunilor de cercetare-dezvoltare din domeniul agricol, precum și a instituțiilor de învățământ superior agricol și silvic rămân în administrarea acestora, cu excepția terenurilor agricole prevăzute în anexa nr. 7, necesare reconstituirii dreptului de proprietate privată persoanelor îndreptățite, solicitate în baza Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — (1) Unitățile de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și ale Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, care nu s-au reorganizat până în prezent, se reorganizează până la data de 31 decembrie 2005, la propunerea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, prin hotărâre a Guvernului, inițiată de Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, cu avizul Ministerului Educației și Cercetării și al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”.

(2) Reorganizările ulterioare datei de 31 decembrie 2005 se fac prin hotărâri ale Guvernului, inițiate de Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, cu avizul Ministerului Educației și Cercetării și al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”.

Art. III. — (1) Unitățile de cercetare-dezvoltare reorganizate ca institute naționale sau ca instituții publice, cuprinse în anexele nr. 1 a), 1 b), 2, 4, 5 și 6 la Legea nr. 290/2002, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 147/2004, beneficiază de următoarele înlesniri la plata obligațiilor fiscale restante:

a) scutirea de la plată a obligațiilor bugetare restante la data intrării în vigoare a Legii nr. 147/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și neachitate prin orice modalitate prevăzută de lege, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetului asigurărilor pentru șomaj, cu excepția contribuției pentru pensia suplimentară, contribuției individuale de asigurări sociale, contribuției individuale de asigurări pentru șomaj, contribuției datorate Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate de către persoanele asigurate care au calitatea de angajat, taxei pe valoarea adăugată suspendată în vamă, impozitului pe salarii, impozitului pe veniturile din salarii, impozitului pe dividende și a celorlalte impozite cu reținere la sursă, care urmează a fi achitate în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență;

b) fac obiectul înlesnirilor la plată prevăzute la lit. a) și sumele preluate pentru încasare de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, reprezentând contribuția datorată Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate;

c) scutirea de la plată a dobânzilor și penalităților de orice fel aferente obligațiilor bugetare restante la data intrării în vigoare a Legii nr. 147/2004, calculate și datorate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență;

d) scutirea de la plată a obligațiilor bugetare restante la data intrării în vigoare a Legii nr. 147/2004, datorate bugetelor locale, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri, precum și a dobânzilor și penalităților de orice fel, calculate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Sumele ce fac obiectul înlesnirilor la plată prevăzute la alin. (1) sunt cele stabilite în certificatele de obligații bugetare eliberate, conform legii, pe baza actelor de control de către organele competente ale Ministerului Finanțelor Publice și ale autorităților administrației publice locale, după caz.

(3) După publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârilor Guvernului privind reorganizarea unităților de cercetare-dezvoltare prevăzute la art. II, organele teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice în a căror rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabililor acordă înlesnirile la plată reglementate la alin. (1) lit. a), b) și c), după autorizarea ajutorului de stat de către Consiliul Concurenței, până cel târziu la data de 30 iunie 2006.

(4) Înlesnirile la plată reglementate la alin. (1) lit. d) se acordă de autoritățile administrației publice locale în condițiile prevăzute la alin. (3).

(5) Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale este mandatat să notifice Consiliului Concurenței eventualele scheme de ajutor de stat, în conformitate cu prevederile legale în materie de ajutor de stat.

(6) Obligațiile bugetare neachitate, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare, inclusiv accesorii aferente acestora, datorate după intrarea în vigoare a Legii nr. 147/2004, se vor achita în termen de

90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Art. IV. — Legea nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, va fi republicată după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,

Gheorghe Flutur

p. Ministrul administrației și internelor,

Anghel Andreescu,

secretar de stat

Președintele Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului,

Gabriel Ionel Zbîrcea

p. Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Bodu,

secretar de stat

București, 14 aprilie 2005.

Nr. 29.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

**pentru modificarea art. 15 din Hotărârea Guvernului
nr. 168/2005 privind organizarea și funcționarea
Ministerului Sănătății**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 15 din Hotărârea Guvernului nr. 168/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 25 martie 2005, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Ministerul Sănătății are în dotare, pentru transportul persoanelor din aparatul propriu, un număr de autoturisme cu un consum lunar de carburanți, stabilit potrivit normelor legale în vigoare.

(2) Pentru îndeplinirea activităților specifice, Ministerul Sănătății are în dotare un parc de autoturisme potrivit anexei nr. 3.“

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul sănătății,

Ioan Roman,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Ionel Popescu

București, 14 aprilie 2005.

Nr. 319.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unei sume din Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2005, pentru înlăturarea unor efecte ale calamităților naturale produse în județul Buzău

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (4) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, precum și al art. 21 lit. b) din Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă alocarea sumei de 18.000 milioane lei din Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2005, bugetului propriu al județului Buzău, pentru finanțarea lucrărilor urgente de refacere a podului din beton precomprimat, situat pe drumul județean DJ 102 B la km 25+569, peste pâraul Bâsca

Chiojdului, comuna Calvini, afectat de calamitățile naturale produse în luna februarie 2005.

Art. 2. — Utilizarea sumei prevăzute la art. 1 se face de către ordonatorul principal de credite, potrivit dispozițiilor legale.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat pe anul 2005.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga
Ministrul finanțelor publice,
Ionel Popescu

București, 21 aprilie 2005.

Nr. 327.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 015999